

eller for kommende Regeringer, de er kun bindende for den Regering, der slutter dem; og den Betydning, Regeringen for sit Vedkommende lægger i Bestemmelsen, som den nu lyder, er, som jeg ogsaa har udtalt i Folketinget og overfor de paagældende Tjenestemandsgeselskaber, at det ikke er denne Regerings Agt inden Samlingen 1929—30 at foreslaa Ændringer i den væsentlige finansielle Ordning, altsaa med Hensyn til Tillægene og de særlige Ydelser, som er truffet ved nærværende Forslag. Jeg tog ved begge de Lejligheder, jeg her har nævnt, det Forbehold, som i øvrigt er selvfølgeligt, at der naturligvis kan indtræde katastrofale Forhold, Forhold, som intet Menneske har kunnet forudse; dette Forbehold maa tages ved alle Udtalelser af den Art, men det er altsaa ikke Regeringens Hensigt at fremsætte noget Forslag til Ændring af de Regler, jeg her har nævnt, før i Samlingen 1929—30.

Jeg skal med disse Ord anbefale Tjenestemandsforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Ejsing: Under Krigen kom vi ind paa at give Tjenestemændene et Dyrtidstillæg. Da Tjenestemandsløven i 1919 blev vedtaget, beholdt man de gamle Regler om Løn og Alderstillæg, men da man var klar over, at de stærke Svingninger, der var i Priserne, kunde volde Vanskeligheder, indførte man visse Tillæg, derunder de to nu meget debatterede Tillæg, Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg, som skulde afbøde de store Svingninger. Dyrtidstillæget blev givet efter bestemte Regler, idet det skulde følge det saakaldte Pristal, hvorimod Konjunkturtillæget, Velstandstillæget, som det blev kaldt den Gang — og der skulde vel være en Tanke af dette i det endnu —, skulde behandles af Rigsdagen Aar for Aar. Man var allerede fra tidligere Tider klar over, at Løndebatter ikke er særlig behagelige. De giver Anledning til meget Tovtrækkeri, og det har vist sig i Aarene siden 1919, at naar vi kom til at forhandle om Konjunkturtillæget, var der megen Strid om dette. Vi fik adskillige Mærkværdigheder at se, som f. Eks. i 1925. Vi vedtog da et Konjunkturtillæg her i Tinget, som adskillige ikke ansaa for passende, og saa kom der 5 Minutter efter et nyt Forslag marcherende ind; det indeholdt 2½ Mill. Kr. mere til Tjenestemændene end det første Forslag; og det blev vedtaget. Den Gang holdt Tjenestemændene sig ikke tilbage. Det vil være bekendt, at der øvedes en ret stærk Presion mod Rigsdagsmændene. Om det tillige

skete overfor Regeringen, ved jeg ikke. Det er aldrig fuldt ud opklaret, hvordan det egentlig gik til. Det var egentlig i sin Tid Lønkommissionens Tanke, at Konjunkturtillæget skulde forsvinde og forsvinde ret hurtigt, men det er ikke sket, tværtimod, det er nu endda betydeligt større end Dyrtidstillæget. Dyrtidstillæget udgør, saa vidt jeg husker, ca. 20 Mill. Kr. og Konjunkturtillæget 24—25 Mill. Kr. Den Nedsættelse, der nu foreslaas, forstærker Forskellen yderligere, idet Dyrtidstillæget nedsættes med ca. 10 Mill. Kr., hvorimod Konjunkturtillæget kun gaar ned med ca. 4 Mill. Kr.; disse Tal er anført i Betænkningen fra Folketingets Udvalg. Hvordan vi i det hele taget efter de nugældende Regler skal faa Konjunkturtillæget ud af Verden, er ikke godt at regne ud; der maa en særlig Vedtagelse til.

Naar der nu skal ske Beparelser paa Statens Budget, er det ret naturligt, at man ser paa Tjenestemandsudgiften, som jo er en meget stor Post, godt og vel 250 Mill. Kr. Jeg har heller ikke i og for sig set bestridt, at det vil være naturligt at tage noget paa den Konto, men det, man har villet, er at faa Tidspunktet udskudt til 1928; forinden maatte der ikke ske en Nedsættelse eller finde egentlige Forhandlinger Sted om en saadan. Men en stor Del af Landets Befolkning erkender Nødvendigheden af en Nedsækning her, og heldigvis har et Flertal af Tjenestemændene givet deres Tilslutning dertil, hvilket de fortjener Tak for. De har indset, at naar hele Landet lider under Nedgangen, kan de ikke holde sig stejlt udenfor. At det ikke er dem nogen særlig Glæde at gaa ned i Indtægt, er der ingen, der vil bebrejde dem. Alle vi i de frie Erhverv stritter imod, saa længe vi kan, men vi kan jo ikke komme udenom Nedgangen. Det hjælper ikke, at vi henviser til en Paragraf, for Livet er nu en Gang stærkere end Paragrafferne. Det vilde have været meget heldigt, om hele Tjenestemandstanden var gaaet Forhandlingens Vej, men naar en stor Del af den ikke har turdet det, saa tror jeg at turde sige, at Modstanden mindre har været af økonomisk end af politisk Art, ja, jeg kunde føje til — det har vist sig i den senere Tid — af fagforeningsmæssig Karakter. Mange af Tjenestemændene ser godt, at de maa hjælpe til i denne haarde Nedgangstid. Ja, selv adskillige af dem, som har strittet stærkest imod, vil paa Tomandshaand villigt indrømme, at de ogsaa bør være med. Naar man fra visse Sider hører Udtryk som Ran og Røv, Mishandling, blodig Uretfærdighed o. s. v., saa synes dette mig at skyde ganske over Maalet.